

Sygn. akt IV KK 548/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

w sprawie **M.M.**

oskarżonego z art. 209 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 16 listopada 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.
postępowanie w sprawie umarza, a jego kosztami obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

M.M. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że w okresie od lipca 2018 r. do października 2018 r., w S., woj. (...), uchylał się od wykonania ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich córek- M.M.1 i M.M.2, określanego

co do wysokości na łączną kwotę 1000 zł miesięcznie ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w K., Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt III RC (...), przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 2 miesiące ograniczenia wolności, na mocy art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k., orzekając obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku społecznym, zaś na podstawie art. 34 § 3 k.k., art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązując oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich dzieci M.1 i M.M.2.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony apelacją przez którąkolwiek ze stron i uprawomocnił się 21 lutego 2020 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o wydanie wobec M.M. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy za opisany w akcie oskarżenia czyn z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od lipca 2018 r. do października 2018 r. w sytuacji, gdy oskarżonemu ogłoszono zarzut o występki niealimentacji za okres od listopada 2018 r. do października 2019 r., co skutkowało wydaniem w dniu 13 lutego 2020 r. wyroku skazującego za występki z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od lipca 2018 r. do października 2018 r., pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, zawierającego się w identycznych granicach czasowych przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., tj. w okresie od lipca 2018 r. do października 2018 r., za który oskarżony został prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), zostało już wcześniej zakończone, co stanowi bezwzględłą przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W sprawie nie budzi wątpliwości, że na skutek wadliwej kontroli aktu oskarżenia oraz zawartego w nim wniosku o skazanie bez rozprawy Sąd *meriti* nie dostrzegł, że opis czynu zarzucanego oskarżonemu w zakresie czasu popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. nie pokrywa się z cezurą czasową wskazaną w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, lecz jest identyczny z okresem popełnienia występku z art. 209 § 1 k.p.k., objętym wcześniejszym prawomocnym wyrokiem. Z akt sprawy Sądu Rejonowego w W. o sygn. II K (...) wynika bowiem, że Sąd ten wyrokiem nakazowym z dnia 24 kwietnia 2019 r., a zatem przed wydaniem zaskarżonego kasacją wyroku, uznał M.M. za winnego tego, że w okresie od lipca 2018 r. do października 2018 r. w S., woj. (...) uchylał się od wykonania ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich córek M.M.1 i M.M.2, określonego co do wysokości na łączną kwotę 1 000 złotych miesięcznie wyrokiem Sądu Rejonowego w K., Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt III RC (...), przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, ustalając na mocy art. 35 § 1 k.k. wymiar czasu pracy na 20 godzin miesięcznie (k. 51 akt II K (...)). Wobec braku sprzeciwu uprawnionych stron wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 24 maja 2019 r. (k. 54 akt II K (...)). Czyn ten jest tożsamy z przestępstwem przypisanym M.M. w wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), co sprawia, że orzeczenie to dotknięte jest uchybieniem o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Konieczne stało się zatem jego uchylenie i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzenie postępowania.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k.